Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

3. září 2026*

„Kasační opravný prostředek – Dumping – Prováděcí nařízení (EU) 2021/1100 – Dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Turecka – Konečné antidumpingové clo – Výpočet běžné hodnoty – Spravedlivé srovnání – Nařízení (EU) 2016/1036 – Článek 2 odst. 5 – Článek 2 odst. 10 písm. j) – Úpravy – Měnové přepočty – Krytí zisků a ztrát – Článek 18 odst. 3 a 6 – Spolupráce stran řízení“

Ve věci C-499/24 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie dne 17. července 2024,

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, se sídlem v Istanbulu (Turecko),

İskenderun Demir ve Çelik AŞ, se sídlem v Payas (Turecko),

Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ, se sídlem v Gebze (Turecko),

zástupci: J. Cornelis a F. Graafsma, advocaten,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelky),

přičemž další účastnicí řízení je:

Evropská komise, zástupci: původně G. Gattinara, G. Luengo a J. Zieliński, poté G. Gattinara a J. Zieliński, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení: E. Regan, vykonávající funkci předsedy desátého senátu, D. Gratsias a B. Smulders (zpravodaj), soudci,

generální advokát: R. Norkus,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 20. listopadu 2025,

vydává tento

Rozsudek

1 Kasačním opravným prostředkem se společnosti Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ a Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (dále jen „Erdemir“, „Isdemir“ a „Ersem“) domáhají zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 8. května 2024, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları a další v. Komise (T-629/21, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2024:303), kterým Tribunál zamítl jejich žalobu znějící na zrušení prováděcího nařízení Komise (EU) 2021/1100 ze dne 5. července 2021, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo uložené na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Turecka (Úř. věst. 2021, L 238, s. 32, dále jen „sporné nařízení“).

Právní rámec

Mezinárodní právo

2 Rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80) schválila Rada Evropské unie Dohodu o zřízení Světové obchodní organizace (WTO), jež byla podepsána v Marrákeši dne 15. dubna 1994, jakož i dohody uvedené v přílohách 1 až 3 této dohody, mezi nimiž se nachází i Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103; Zvl. vyd. 11/21, s. 189, dále jen „antidumpingová dohoda“).

3 Článek 2 antidumpingové dohody, nadepsaný „Zjišťování dumpingu“, stanoví:

„2.1 Pro účely této Dohody může být výrobek považován za dumpingový, tj. uvedený na trh jiné země za nižší, než je normální hodnota, jestliže vývozní cena výrobku, vyváženého z jedné země do druhé, je nižší než je při běžném obchodu srovnatelná cena obdobného výrobku, určeného pro spotřebu ve vývozní zemi.

2.2 […]

2.2.1 Prodeje obdobného výrobku na domácím trhu vývozní země nebo prodeje do třetí země za cenu pod výrobními (pevnými a variabilními) náklady za jednotku, zvýšenou o administrativní, prodejní a všeobecné náklady, mohou být pokládány za takové, které nejsou běžným obchodem z důvodu jejich ceny a nemusí být brány na zřetel při zjišťování normální hodnoty pouze, pokud úřady […] zjistí, že takové prodeje byly učiněny během delšího časového období […] v podstatném množství […] a za ceny, které nezajišťují pokrytí všech nákladů během přiměřeného časového období. Jestliže ceny, které jsou nižší než náklady za jednotku v době

prodeje, jsou vyšší než vážený průměr nákladů za jednotku v období šetření, budou tyto ceny považovány za takové, které zabezpečují pokrytí nákladů během rozumného časového období.

2.2.1.1 Pro účely odstavce 2 budou náklady obvykle počítány na základě údajů, které vlastní dovozce nebo výrobce, účastnící se šetření s tím, že takové údaje jsou v souladu s všeobecně přijatými účetními zásadami vývozní země a přiměřeně odrážejí náklady, spojené s výrobou a prodejem výrobku, o který se jedná. Úřady posoudí všechny dosažitelné důkazy o řádném rozvržení nákladů, včetně těch, které byly dány k dispozici vývozcem nebo výrobcem během šetření za předpokladu, že taková rozvržení byla v minulosti použita vývozcem nebo výrobcem, zvláště ve vztahu k stanovení vhodných amortizačních období a období cenových poklesů a slev na kapitálové výdaje a ostatní rozvojové náklady. Pokud jsou již v rozvržení nákladů podle tohoto pododstavce odraženy, náklady budou upraveny přiměřeně pro ty neopakující se položky nákladů, které přinášejí výhodu budoucí a/nebo současné výrobě nebo za okolností, za nichž jsou náklady během období šetření ovlivněny zahájením činnosti. […]

2.2.2 Pro účely odstavce 2 se budou částky, odpovídající administrativním, prodejním a všeobecným nákladům a ziskům, opírat o skutečné údaje, týkající se výroby a prodejů při běžném obchodu obdobného výrobku vývozcem nebo výrobcem, účastnícím se šetření. Pokud takové částky nemohou být zjištěny takto, mohou být zjištěny na základě:

i) skutečných částek, které příslušný vývozce nebo výrobce, pokud jde o výrobu a prodeje stejné obecné kategorie výrobků, vydal nebo obdržel na domácím trhu země původu;

ii) váženého průměru skutečných částek, vydaných a obdržených ostatními vývozci nebo výrobci, účastnícími se šetření, pokud jde o výrobu a prodeje obdobného výrobku na domácím trhu země původu;

iii) kterékoli jiné přiměřené metody za předpokladu, že takto stanovená částka, odpovídající zisku, nepřesáhne zisk běžně dosahovaný jinými vývozci nebo výrobci za prodeje výrobků stejné obecné kategorie na domácím trhu v zemi původu.

[…]

2.4 Správné porovnání bude provedeno mezi vývozní cenou a normální hodnotou. Toto porovnání bude provedeno na bázi stejných obchodních podmínek, obvykle při podmínce ‚ze závodu' a s ohledem na prodeje, uskutečněné, pokud možno, téměř ve stejném čase. Vždy budou, podle okolností, řádně vzaty v úvahu rozdíly, ovlivňující srovnatelnost cen, včetně rozdílů v podmínkách obchodu, zdanění, úrovně obchodů, množství, fyzických vlastnostech a všechny ostatní rozdíly, u nichž je rovněž zřejmé, že ovlivňují cenové srovnání. […] V případech, uvedených v odstavci 3, článku 2, budou brány v úvahu náklady, včetně cel a daní, vzniklé mezi dovozem a dalšími prodeji, jakož i vzniklé zisky. Jestliže v těchto případech bylo ovlivněno cenové srovnání, úřady stanoví normální hodnotu na úrovni obchodu, odpovídající úrovni obchodu za konstruovanou vývozní cenu nebo vezmou řádně v úvahu skutečnosti, které tento odstavec umožňuje použít. Úřady oznámí dotyčným stranám, které informace jsou nezbytné k zajištění správného srovnání a nebudou je nerozumně zatěžovat takovými důkazy.

2.4.1 Pokud cenové srovnání podle odstavce 4 vyžaduje přepočet měn, bude takový přepočet proveden při směnném kursu v den prodeje […], za předpokladu, že prodej zahraniční měny na termínových trzích je přímo spojen s dotyčným prodejem pro vývoz a bude použit směnný kurs při termínovém prodeji. Pohyb kursů nebude brán v úvahu a úřady poskytnou vývozcům

nejméně 60 dní na úpravu svých vývozní cen, aby odrážely trvající pohyby, zaznamenané během období šetření.

2.4.2 Pokud ustanovení, upravující správné srovnání podle odstavce 4, nestanoví jinak, bude existence dumpingového rozpětí v průběhu šetření obvykle stanovena na základě srovnání váženého průměru normální hodnoty s váženým průměrem cen všech srovnatelných vývozních obchodů nebo srovnáním normální hodnoty a vývozních cen v jednotlivých obchodních případech navzájem. […]

[…]“

Unijní právo

4 V bodě 27 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21, dále jen „základní nařízení“), je uvedeno:

„Je třeba stanovit, že nespolupracují-li strany při šetření uspokojivým způsobem, mohou být pro objasnění skutkového stavu využity jiné informace a že tyto informace mohou být pro strany méně příznivé, než kdyby při šetření spolupracovaly.“

5 Článek 2 základního nařízení, který je nadepsán „Zjištění dumpingu“, stanoví:

„A. Běžná hodnota

1. Běžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku.

[…]

3. Pokud obdobné výrobky v běžném obchodním styku nejsou prodávány vůbec nebo jen v neuspokojivém množství nebo tento prodej neumožňuje z důvodu zvláštní situace na trhu přiměřené srovnání, určí se běžná hodnota obdobného výrobku na základě výrobních nákladů v zemi původu s připočtením přiměřené částky pro prodejní, správní a režijní náklady a pro zisk, nebo na základě cen platných při vývozu do vhodné třetí země v běžném obchodním styku, pokud jsou tyto ceny reprezentativní.

[…]

5. Náklady se obvykle vypočtou na základě záznamů vedených stranou, která je předmětem šetření, pokud tyto záznamy odpovídají obecně uznávaným zásadám účetnictví dané země a pokud je prokázáno, že tyto záznamy přiměřeně odrážejí náklady spojené s výrobou a prodejem daného výrobku.

Pokud náklady spojené s výrobou a prodejem šetřeného výrobku nejsou přiměřeně odráženy v záznamech dané strany, upraví se nebo se stanoví na základě nákladů jiných výrobců nebo vývozců v téže zemi, nebo pokud takové informace nejsou k dispozici nebo je nelze použít, na jakémkoli jiném přijatelném základě včetně informací z jiných reprezentativních trhů.

Doklady předložené pro řádné rozdělení nákladů se zohlední, pokud se prokáže, že se toto rozdělení nákladů provádí tradičním způsobem. Při nedostatku vhodnější metody se upřednostní rozdělení nákladů na základě obratu. Pokud k tomu již nedošlo při rozdělování nákladů podle tohoto pododstavce, provedou se přiměřené opravy pro neopakující se nákladové činitele, které se zanesou ve prospěch budoucí nebo současné výroby.

[…]

6. Částky pro prodejní, správní a režijní náklady a pro zisk se stanoví na základě skutečných údajů, které vývozce nebo výrobce zaznamená při výrobě a prodeji obdobného výrobku v běžném obchodním styku. Není-li to možné, lze částky stanovit na základě:

a) váženého průměru skutečných částek, které byly zjištěny pro jiné prošetřované vývozce nebo výrobce při výrobě a prodeji obdobného výrobku na domácím trhu země původu;

b) skutečných částek, které daný vývozce nebo výrobce zaznamená při výrobě a prodeji zboží stejné obecné skupiny zboží na domácím trhu země původu;

c) jakékoli jiné rozumné metody, pokud zisk takto zjištěný není vyšší než zisk, kterého běžně dosahují jiní vývozci nebo výrobci při prodeji výrobků stejné obecné kategorie na domácím trhu země původu.

[…]

B. Vývozní cena

[…]

C. Srovnání

10. Mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou se provede spravedlivé srovnání. Toto srovnání se provede na stejné obchodní úrovni a na základě prodeje uskutečněného ve stejné nebo co nejbližší době, jakož i s náležitým přihlédnutím k jiným rozdílům, které ovlivňují srovnatelnost cen. Nejsou-li takto určená běžná hodnota a vývozní cena srovnatelné na tomto základě, provedou se pokaždé náležité individuální úpravy o rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a srovnatelnost cen. Přitom je třeba se při úpravách vyvarovat jakéhokoli zdvojení, zejména u slev z cen, rabatů, množství a různých obchodních úrovní. Pokud jsou splněny výše uvedené podmínky, mohou se provést úpravy pro tyto činitele:

[…]

j) Měnové přepočty

Vyžaduje-li srovnání cen měnový přepočet, použije se k tomu směnný kurs platný v den prodeje; je-li však prodej deviz na termínovaných trzích přímo spojen s vývozním obchodem, použije se směnný kurs použitý při termínovaném prodeji. Datum prodeje obvykle odpovídá datu faktury, avšak lze použít i datum smlouvy, objednávky nebo potvrzení objednávky, jestliže jsou tyto doklady pro zjištění věcných prodejních podmínek vhodnější. Na kolísání směnného kursu se nebere ohled a vývozcům se poskytne lhůta 60 dní, aby zohlednili trvalé kolísání směnného kursu v období šetření.

[…]“

6 Článek 6 tohoto nařízení, nadepsaný „Šetření“, stanoví:

1. Po zahájení řízení započne [Evropská k]omise ve spolupráci s členskými státy šetření na úrovni [Evropské u]nie. Toto šetření se týká dumpingu i újmy a je prováděno současně.

Aby bylo zjištění reprezentativní, zvolí se posuzované období, které v případě dumpingu zpravidla odpovídá období nejméně šesti měsíců bezprostředně před zahájením řízení.

K informacím, které se týkají pozdějšího období, se zpravidla nepřihlíží.

2. Stranám, které v rámci antidumpingového šetření obdrží dotazníky, se k jejich zodpovězení poskytne lhůta nejméně 30 dnů. Lhůta pro vývozce začíná běžet dnem obdržení dotazníku, přičemž se má za to, že dotazník byl obdržen týden poté, co byl odeslán vývozci nebo předán příslušnému diplomatickému zastoupení země vývozu. Tato třicetidenní lhůta může být prodloužena s náležitým ohledem na lhůty pro provedení šetření, pokud strana může toto prodloužení náležitě odůvodnit zvláštními okolnostmi.

[…]“

7 Článek 16 uvedeného nařízení, nadepsaný „Inspekce na místě“ zní následovně:

1. Komise provádí, pokud to považuje za vhodné, inspekce na místě, aby prozkoumala písemnosti dovozců, vývozců, obchodníků, zástupců, výrobců, obchodních svazů a organizací a ověřila informace o dumpingu a způsobené újmě. Bez řádné a včasné odpovědi se Komise může rozhodnout, že inspekci na místě neprovede.

2. Komise může v případě potřeby provádět šetření ve třetích zemích, pokud s tím dotčené podniky souhlasí a pokud proti tomu úředně zpravená vláda dané země nevznese námitky. Jakmile Komise obdrží souhlas dotčených podniků, oznámí orgánům země vývozu názvy a adresy podniků, v nichž mají inspekce na místě probíhat, a dohodnuté termíny.

3. Dotčeným podnikům se oznámí, jaké druhy informací mají být při inspekci na místě ověřovány a které další informace je při nich nutno předložit, čímž není vyloučeno, že v průběhu inspekce na místě budou vyžádány další podrobnosti s ohledem na obdržené informace.

[…]“

8 Článek 18 téhož nařízení, nadepsaný „Nedostatečná spolupráce“, stanoví:

„[…]

3. Nejsou-li informace předložené účastníkem řízení ve všech ohledech dokonalé, přesto se k nim přihlédne, pokud nedostatky neúměrně neztěžují učinění přiměřeně správných závěrů, pokud jsou předloženy náležitě a včas, pokud je lze ověřit a pokud účastník řízení jednal podle svých nejlepších schopností.

[…]

6. Nespolupracuje-li účastník řízení vůbec nebo jen částečně a následkem toho nejsou některé podstatné informace sděleny, může být pro něj výsledek šetření méně příznivý, než kdyby při šetření spolupracoval.“

Skutečnosti předcházející sporu

9 V bodech 2 až 10 napadeného rozsudku jsou skutečnosti předcházející sporu shrnuty následovně.

„2 [Navrhovatelky] jsou společnosti založené podle tureckého práva. Společnosti Erdemir a Isdemir působí ve výrobě a prodeji plochých za tepla válcovaných výrobků. Společnost Ersem je jejich obchodníkem ve spojení.

3 Dne 14. května 2020 zahájila Evropská komise antidumpingové šetření týkající se dovozu některých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli (dále jen ‚dotčený výrobek‘) pocházejících z Turecka do Evropské unie (dále jen ‚šetření‘).

4 Toto šetření se týkalo období od 1. ledna do 31. prosince 2019 (dále jen ‚období šetření‘). Zkoumání trendů užitečných pro posouzení újmy se týkalo období od 1. ledna 2016 do konce období šetření. Během šetření předložily [navrhovatelky] písemné připomínky.

5 [Navrhovatelky] patřily mezi tři vybrané turecké vývozce, kteří byli zařazeni do vzorku, a dne 7. července 2020 předložily odpověď na dotazník, jakož i odpovědi na žádost o doplňující informace, a to dne 26. srpna 2020 (v případě společnosti Erdemir), 10. září 2020 (v případě společnosti Isdemir) a 21. září 2020 (v případě společnosti Ersem).

6 Od 28. září do 9. října 2020 proběhla křížová kontrola na dálku.

7 Dne 6. ledna 2021 přijala Komise prováděcí nařízení (EU) 2021/9, kterým se ukládá prozatímní clo na dovoz určitých plochých za tepla válcovaných výrobků ze železa, nelegované nebo ostatní legované oceli pocházejících z Turecka (Úř. věst. 2021, L 3, s. 4), jímž na vývozy [navrhovatelek] dotčeného výrobku do Unie uvalila prozatímní antidumpingové clo ve výši 5,4 %.

8 Dne 23. dubna 2021 sdělila Komise [navrhovatelkám] konečné skutečnosti a úvahy, na jejichž základě hodlá uložit konečná antidumpingová cla.

9 Dne 6. května 2021 poskytla Komise [navrhovatelkám] dodatečné konečné informace, na jejichž základě byla antidumpingová cla, která hodlala [navrhovatelkám] uložit, zvýšena na 5 %. [Navrhovatelky] předložily své připomínky k uvedeným závěrům dne 10. května 2021.

10 Dne 5. července 2021 přijala Komise [sporné] nařízení, kterým bylo uloženo antidumpingové clo ve výši 5 % na dovoz dotčeného výrobku vyrobeného [navrhovatelkami] do Unie.“

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

10 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 29. září 2021 podaly navrhovatelky žalobu na neplatnost sporného nařízení.

11 Na podporu žaloby na neplatnost předložily navrhovatelky čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vycházel z porušení čl. 2 odst. 5, čl. 2 odst. 10 první až třetí a páté věty, jakož i čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení. Druhý žalobní důvod vycházel z porušení čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, článku 2.4 antidumpingové dohody a zásady řádné správy z důvodu, že Komise odmítla úpravu zisků a ztrát ze zajištění. V rámci třetího žalobního důvodu navrhovatelky tvrdily porušení čl. 2 odst. 5 a 6, jakož i čl. 2 odst. 10 první až třetí věty základního nařízení. Nakonec čtvrtý žalobní důvod vycházel z porušení čl. 2 odst. 6 základního nařízení a článku 2.2.2 antidumpingové dohody.

12 Napadeným rozsudkem Tribunál tyto čtyři žalobní důvody zamítl, a tudíž žalobu zamítl v plném rozsahu.

Návrhová žádání účastnic řízení před Soudním dvorem

13 Navrhovatelky v rámci kasačního opravného prostředku navrhují, aby Soudní dvůr:

– primárně:

– zrušil napadený rozsudek;

– zrušil sporné nařízení a

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení souvisejících s řízením o kasačním opravném prostředku, jakož i řízením před Tribunálem, a

– podpůrně:

– vrátil věc Tribunálu a

– rozhodl, že o nákladech řízení v obou stupních bude rozhodnuto později.

14 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– kasační opravný prostředek zamítl a

– uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

15 Na podporu kasačního opravného prostředku vznáší navrhovatelky osm důvodů. První důvod kasačního opravného prostředku vychází z nedostatku odůvodnění a porušení čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení z důvodu nesprávného výkladu argumentu, který navrhovatelky uplatnily v prvním stupni, podle něhož byly všechny číselné hodnoty poskytnuty ve stejné měně, a dodatečný přepočet provedený Komisí tedy nebyl nezbytný. Na podporu svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že došlo k porušení povinnosti

zohlednit dohody WTO při výkladu ustanovení základního nařízení. V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že porušil čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, když měl za to, že čl. 2 odst. 5 tohoto nařízení nestanoví povinnost používat konkrétní směnný kurz. V rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál zkreslil důkazy, když měl za to, že požadovaly a příznivě přijaly měsíční přepočet a samy takový přepočet uplatnily. V rámci pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že jim uložil nadměrné důkazní břemeno tím, že požadoval poskytnutí nových informací o výrobních nákladech v tureckých lirách. Šestý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného výkladu čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení. Sedmý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku, jelikož se Tribunál nezabýval částí argumentů uplatněných navrhovatelkami v prvním stupni. Nakonec v rámci osmého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál nesprávně vyložil judikaturu Soudního dvora a Tribunálu týkající se informační povinnosti vyvážejících výrobců, jichž se týká antidumpingové šetření, a přiznal této povinnosti takový rozsah, který by mohl mít za následek zánik povinnosti řádné péče a řádné správy, která náleží Komisi.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

16 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky v podstatě tvrdí, že Tribunál v bodech 45, 47 až 49 a 68 napadeného rozsudku porušil povinnost uvést odůvodnění tím, že nesprávně vyložil argument žalobkyň, podle něhož lze přepočet měn provést pouze tehdy, je-li nezbytný, a nesprávně uplatnil čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení.

17 Podle navrhovatelek Tribunál zkoumal otázku, zda byly přepočty měn obecně nezbytné, ačkoli navrhovatelky již provedly přepočet veškerých transakcí nevyjádřených v amerických dolarech (USD) na tuto měnu, která je jejich účetní měnou, za účelem jejich zaúčtování ke dni transakce. Před Tribunálem byl zpochybněn pozdější přepočet provedený Komisí, jelikož nebyl nezbytný k tomu, aby bylo možné provést spravedlivé srovnání. Všechny relevantní údaje nezbytné pro srovnání cen (prodej na domácím trhu, prodej na vývoz, výrobní náklady, jakož i údaje týkající se prodejních, správních a režijních nákladů) byly totiž vykázány v amerických dolarech, takže nebylo nutné provést přepočet podle čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení. Proto byl druhý přepočet provedený Komisí nadbytečný, a byl tedy v rozporu s tímto ustanovením.

18 Tribunál se však nezabýval nezbytností tohoto druhého přepočtu měn s ohledem na kritéria, která uvedl a podle nichž Komisi přísluší odůvodnit provedené přepočty týkající se prodejů na vývoz, domácího prodeje a výrobních nákladů. Toto opomenutí představuje podle navrhovatelek nedostatek odůvodnění, jakož i nesprávné uplatnění čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení. Týká se rovněž bodu 68 napadeného rozsudku, podle něhož bylo nezbytné provést přepočet výrobních nákladů na turecké liry, jelikož bylo považováno za nezbytné provést přepočet vývozních cen a běžné hodnoty na tuto měnu, aby bylo zajištěno spravedlivé srovnání ve smyslu čl. 2 odst. 10 tohoto nařízení.

19 Komise tvrdí, že tento důvod je nepodložený a irelevantní.

Závěry Soudního dvora

20 Podle ustálené judikatury musí z odůvodnění rozsudku jasně a jednoznačně vyplývat úvahy Tribunálu, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijetí rozhodnutí a Soudní dvůr mohl vykonávat soudní přezkum (rozsudek ze dne 13. ledna 2022, Německo – Ville de Paris a další v. Komise, C-177/19 P až C-179/19 P, EU:C:2022:10, bod 37, jakož i citovaná judikatura, a ze dne 14. listopadu 2024, LE v. Komise, C-781/22 P, EU:C:2024:960, bod 73).

21 Kromě toho podle čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení může být provedena úprava formou měnového přepočtu, aby bylo zajištěno spravedlivé srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou.

22 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, se Tribunál v projednávané věci zabýval otázkou, zda byl nezbytný „následný“ měnový přepočet, který odpovídá „druhému“ přepočtu uváděnému navrhovatelkami. Před posouzením legality tohoto přepočtu v bodě 49 napadeného rozsudku Tribunál jasně konstatoval, že navrhovatelky předložily údaje z jejich účetnictví, které byly přepočteny na americké dolary. V bodě 44 napadeného rozsudku tak Tribunál konstatoval, že mezi účastnicemi řízení je nesporné, že americký dolar byl hlavní účetní měnou navrhovatelek. V bodě 45 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že „na základě účetních zpráv [navrhovatelek] Komise převedla na turecké liry zaprvé údaje poskytnuté v amerických dolarech, tj. domácí prodej, prodej na vývoz, úprava prodeje a výrobních nákladů, a to prostřednictvím eura, a zadruhé údaje o prodeji na vývoz fakturovaný navrhovatelkami v eurech“. Tribunál dále v bodě 46 napadeného rozsudku připomněl, že Komise odůvodnila „tyto přepočty“ v bodě 127 odůvodnění sporného nařízení. V tomto bodě odůvodnění přitom Komise v podstatě uvedla, že zaprvé konstatovala, že navrhovatelky prováděly transakce v amerických dolarech, v eurech a v tureckých lirách, a proto byly k vyjádření hodnot v jedné měně nezbytné měnové přepočty, které by umožnily srovnání. Zadruhé Komise uvedla, že nezpochybnila skutečnost, že navrhovatelky přepočítaly všechny hodnoty na americké dolary, jelikož tato měna byla jejich účetní měnou. Tento orgán nicméně považoval za vhodné použít pro srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny měnu dotčené země, tj. tureckou liru.

23 V bodě 47 napadeného rozsudku Tribunál rozhodl, že k tomu, aby bylo možné provést takové spravedlivé srovnání, je nezbytný měnový přepočet, jelikož, jak uznaly navrhovatelky, jejich prodej na vývoz do Unie byl uskutečňován v eurech a v amerických dolarech, ačkoli všechny faktury za domácí prodej, s výjimkou faktury od společnosti Ersem, byly vedeny v tureckých lirách, přičemž americký dolar byl uveden pouze jako doplňková měna. Kromě toho, jakmile byla faktura uhrazena, byla platba vyjádřena v jedné z těchto měn.

24 Tribunál tím neporušil čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení. Toto ustanovení totiž Komisi neukládá povinnost zohlednit měnu, kterou navrhovatelky uváděly jako měnu používanou pro účely účetních operací. Jak Tribunál právem rozhodl v bodě 48 napadeného rozsudku, pokud se takový přepočet ukáže jako nezbytný, čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení neukládá tomuto orgánu povinnost provést přepočet měny prodeje na vývoz na měnu požadovanou vyvážejícím výrobcem. Skutečnost, že navrhovatelky samy provedly měnový přepočet pro účetní účely, tak nestačí k prokázání toho, že Komise porušila toto ustanovení, když na základě uvedeného ustanovení provedla přepočet na jinou měnu, než je měna, kterou si navrhovatelky zvolily.

25 Z těchto úvah vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, Tribunál konkrétně, a nikoli obecně, zkoumal, zda „druhý přepočet“ provedený Komisí, a sice přepočet na turecké liry, byl v projednávané věci nezbytný. Tribunál rovněž konkrétně zkoumal, zda důkazy předložené Komisí splňují kritéria, která uvedl zejména v bodech 40, 42 a 43 napadeného rozsudku.

26 Tribunál tím splnil svou povinnost uvést odůvodnění a neporušil čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení.

27 První důvod kasačního opravného prostředku musí být tudíž zamítnut jako neopodstatněný.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

28 Druhý důvod kasačního opravného prostředku směřuje proti bodům 63, 66, 67 a 70 napadeného rozsudku. Tento důvod vychází z porušení povinnosti zohlednit dohody WTO při výkladu ustanovení základního nařízení.

29 Podle navrhovatelek zejména z bodu 31 rozsudku ze dne 20. ledna 2022, Komise v. Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38), vyplývá, že přednost mezinárodních dohod uzavřených Unií vyžaduje, aby byla ustanovení unijního sekundárního práva vykládána v co největším možném rozsahu v souladu s těmito dohodami. V bodě 63 napadeného rozsudku měl však Tribunál za to, že článek 2.2.1.1 antidumpingové dohody „nemá […] vliv na výklad čl. 2 odst. 5 prvního pododstavce základního nařízení“.

30 Tribunál tím, že pro účely výkladu čl. 2 odst. 5 prvního pododstavce základního nařízení neodůvodněně odmítl zohlednit článek 2.2.1.1 antidumpingové dohody, jak jej vykládají panely a Odvolací orgán WTO, údajně nezohlednil meze oprávnění orgánů pověřených šetřením neodkazovat na účetní záznamy vyvážejícího výrobce. Komise tak měla v projednávané věci odůvodnit existenci „naléhavého důvodu“, který by ji opravňoval nevycházet z účetních záznamů navrhovatelek, což však neučinila.

31 Kromě toho použití výrazu „na základě [účetních] záznamů“ v čl. 2 odst. 5 základního nařízení neznamená, že by orgán pověřený šetřením mohl účetní záznamy volně upravovat nebo zpracovávat. Je pravda, že z čl. 2 odst. 5 třetího pododstavce druhé věty tohoto nařízení vyplývá, že tomuto orgánu je umožněno provést určité úpravy nákladů za účelem získání přesnějšího výpočtu a zajištění skutečného vztahu mezi náklady odraženými v záznamech a náklady spojenými s výrobou a prodejem konkrétního dotčeného výrobku. Podle navrhovatelek však tato otázka před Tribunálem nevyvstala, jelikož Komise přijala rozdělení nákladů použité navrhovatelkami.

32 Tribunál tudíž dle navrhovatelek nezohlednil judikaturu panelů a Odvolacího orgánu WTO, když v bodě 66 napadeného rozsudku rozhodl, že „Komise není povinna se bez jakéhokoli ověření spoléhat na účetní záznamy předložené dotyčnou stranou v průběhu šetření a […] není povinna je používat jako takové“.

33 Komise navrhuje zamítnutí tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, který spočívá na nesprávném výkladu bodu 63 napadeného rozsudku. Kromě toho je tento důvod kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž směřuje proti bodům 67 a 70 tohoto rozsudku, irelevantní. Každopádně je neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

34 Je nutno konstatovat, že druhý důvod kasačního opravného prostředku spočívá na nesprávném výkladu bodu 63 napadeného rozsudku, ve kterém Tribunál rozhodl, že „[č]lánek 2.2.1.1 antidumpingové dohody, kterého se dovolávají [navrhovatelky], obsahuje téměř totožnou formulaci, a nemá tedy vliv na výklad čl. 2 odst. 5 prvního pododstavce základního nařízení“.

35 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, z této úvahy totiž vyplývá, že Tribunál neodmítl zohlednit článek 2.2.1.1 antidumpingové dohody ani relevantní rozhodnutí panelů nebo Odvolacího orgánu WTO, ale naopak s ohledem na formulaci tohoto ustanovení uvedl, že jeho znění je „téměř totožné“ s čl. 2 odst. 5 základního nařízení. Tribunál přitom netvrdil, že článek 2.2.1.1 této dohody není jako takový relevantní, ale že znění tohoto ustanovení neobsahuje žádnou další indicii pro účely výkladu čl. 2 odst. 5 základního nařízení, a to s ohledem na téměř totožné znění těchto dvou ustanovení.

36 Kromě toho nelze Tribunálu vytýkat, že nezohlednil relevantní rozhodnutí WTO týkající se výkladu článku 2.2.1.1 antidumpingové dohody, uvedená v žalobě. Z napadeného rozsudku totiž vyplývá, že Tribunál, aniž zpochybnil rozhodnutí panelu WTO uvedené v bodě 69 tohoto rozsudku, podle něhož může Komise odmítnout zohlednit účetní záznamy dotyčného výrobce pouze tehdy, pokud může odůvodnit existenci „naléhavého důvodu“, v bodě 70 uvedeného rozsudku s odkazem na to, co již uvedl v jeho bodě 67, konstatoval, že Komise neodmítla zohlednit účetní záznamy navrhovatelek. Tím spíše tedy tento orgán nemusel odůvodnit existenci takového „naléhavého důvodu“.

37 Proto z napadeného rozsudku nevyplývá, že Tribunál vyložil čl. 2 odst. 5 základního nařízení v tom smyslu, že by bylo Komisi umožněno odchýlit se od účetních záznamů vyvážejícího výrobce, aniž by musela prokázat „naléhavý důvod“, ani to, že by Komise v projednávané věci k těmto záznamům nepřihlédla.

38 Druhý důvod kasačního opravného prostředku, který tedy spočívá na nesprávném výkladu napadeného rozsudku, musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

39 V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že porušil čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, když měl v bodě 72 napadeného rozsudku za to, že čl. 2 odst. 5 tohoto nařízení nestanoví povinnost používat určitý směnný kurz.

40 Navrhovatelky v podstatě tvrdí, že Tribunál při výkladu čl. 2 odst. 5 základního nařízení nesprávně rozhodl, že neexistuje žádná povinnost, pokud jde o směnný kurz, který má být použit pro přepočet výrobních nákladů, zatímco čl. 2 odst. 10 písm. j) první věta tohoto nařízení vyžaduje použití směnného kurzu platného v den transakce a Tribunál již rozhodl, že se toto ustanovení použije na přepočet výrobních nákladů.

41 Komise tvrdí, že třetí důvod kasačního opravného prostředku musí být odmítnut jako nepřípustný z důvodu, že navrhovatelky dostatečně přesně neuvádějí argument, který chtějí vyvodit z čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, a dále z důvodu, že tím, že se poprvé až před Soudním

dvorem dovolávaly posledně uvedeného ustanovení na podporu svého argumentu vzneseného před Tribunálem, podle něhož použití měsíčního směnného kurzu porušuje čl. 2 odst. 5 základního nařízení, vznášejí nový důvod a mění předmět sporu před Tribunálem.

42 Kromě toho Komise tvrdí, že tento důvod kasačního opravného prostředku je irelevantní s ohledem na rozhodnutí Tribunálu obsažené v bodě 67 napadeného rozsudku, které navrhovatelky nezpochybňují. Uvedený důvod kasačního opravného prostředku musí být každopádně zamítnut jako neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

43 Z ustanovení čl. 256 odst. 1 druhého pododstavce SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, jakož i čl. 168 odst. 1 písm. d) a čl. 169 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované body rozsudku, jehož zrušení je navrhováno, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen, jinak je kasační opravný prostředek nebo předmětný důvod kasačního opravného prostředku nepřípustný (rozsudek ze dne 18. prosince 2025, Hamoudi v. Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, bod 54 a citovaná judikatura).

44 Kromě toho podle ustálené judikatury je pravomoc Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku omezena na posouzení právního řešení žalobních důvodů a argumentů projednávaných před Tribunálem. Účastník řízení tak nemůže vznést důvod, který neuplatnil u Tribunálu, poprvé až před Soudním dvorem, neboť by to znamenalo umožnit mu, aby Soudnímu dvoru, jehož pravomoc ve věci kasačního opravného prostředku je omezená, předložil spor širšího rozsahu než spor, který projednával Tribunál. Navrhovatel nicméně může podat kasační opravný prostředek tak, že před Soudním dvorem uvede důvody a argumenty vyplývající ze samotného napadeného rozsudku směřující ke zpochybnění jeho právní opodstatněnosti (rozsudek ze dne 6. října 2021, Sigma Alimentos Exterior v. Komise, C-50/19 P, EU:C:2021:792, body 38 až 39 a citovaná judikatura).

45 Pokud jde v projednávané věci o přípustnost třetího důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, jednoznačně uvádí údajné pochybení, a není tedy nepřesný. Navrhovatelky totiž uvedly zpochybňovaný bod napadeného rozsudku, a sice bod 72, přičemž uvedly, že pochybení, kterého se podle nich Tribunál dopustil, spočívá v tom, že konstatoval, že čl. 2 odst. 5 základního nařízení nestanoví žádnou povinnost použít zvláštní směnný kurz, ačkoli v bodě 40 napadeného rozsudku rozhodl, že se čl. 2 odst. 10 písm. j) tohoto nařízení použije na přepočet výrobních nákladů, což s sebou nese povinnost použít směnný kurz platný v den prodeje.

46 Dále navrhovatelky ve svém návrhu na zahájení řízení před Tribunálem tvrdily, že použití měsíčního směnného kurzu namísto denního směnného kurzu, který je uvedený v čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení a který navrhovatelky použily pro vedení účetnictví, vedlo k porušení čl. 2 odst. 5 tohoto nařízení. V rozsahu, v němž navrhovatelky v rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku Tribunálu v podstatě vytýkají, že tento argument, který před ním vznesly, odmítl, tudíž nelze mít za to, že tento důvod mění předmět sporu před Tribunálem.

47 Z výše uvedených úvah vyplývá, že třetí důvod kasačního opravného prostředku je přípustný.

48 Kromě toho na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, bod 67 napadeného rozsudku nepostačuje k odůvodnění rozhodnutí Tribunálu, podle kterého Komise mohla použít měsíční směnný kurz pro přepočty provedené tímto orgánem v rámci ověřování výrobních nákladů navrhovatelek.

49 Pokud jde o opodstatněnost tohoto třetího důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 3 základního nařízení může být běžná hodnota obdobného výrobku ve zvláštních situacích vypočtena na základě výrobních nákladů v zemi původu s připočtením přiměřené částky pro prodejní, správní a režijní náklady a pro zisk.

50 Kromě toho čl. 2 odst. 5 základního nařízení zejména stanoví, že náklady se obvykle vypočtou na základě záznamů vedených stranou, která je předmětem šetření, pokud tyto záznamy odpovídají obecně uznávaným zásadám účetnictví v dané zemi a pokud je prokázáno, že tyto záznamy přiměřeně odrážejí náklady spojené s výrobou a prodejem daného výrobku. V opačném případě se tyto náklady upraví nebo stanoví na základě nákladů jiných výrobců nebo vývozců v téže zemi, nebo pokud takové informace nejsou k dispozici nebo je nelze použít, na jakémkoli jiném přijatelném základě.

51 Posledně uvedené ustanovení však neobsahuje žádný odkaz na přepočet částky těchto nákladů, které mají být zohledněny, vyjádřené v dané měně, ani *a fortiori* na druh směnného kursu, který je třeba použít při tomto přepočtu.

52 Tribunál se tudíž nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že čl. 2 odst. 5 základního nařízení nestanoví žádnou povinnost použít určitý druh směnného kursu.

53 Tato úvaha není zpochybněna skutečností, že čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení stanoví, že musí být provedeno spravedlivé srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou a takové srovnání může vyžadovat měnový přepočet, přičemž se v zásadě použije směnný kurs platný v den prodeje, je-li však prodej deviz na termínovaných trzích přímo spojen s vývozním obchodem, použije se směnný kurs použitý při termínovaném prodeji.

54 Ze znění tohoto ustanovení totiž jasně vyplývá, že výraz „směnný kurs platný v den prodeje“, který je v něm použit, odkazuje na prodejní cenu, a nikoli na náklady, které jsou relevantní při výpočtu běžné hodnoty.

55 Tento výklad je v souladu s výkladem článku 2.4.1 antidumpingové dohody, který odpovídá čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení a jehož výklad vyplývá ze zprávy panelu WTO ze dne 22. prosince 2000 ve věci Spojené státy – Antidumpingová opatření týkající se plechů z nerezavějící oceli ve svitcích a listů a pásů nerezavějící oceli pocházejících z Korey (WT/DS 179/R), které se navrhovatelky dovolávají a která se týká zejména otázky, zda pro účely spravedlivého srovnání byly provedeny měnové přepočty cen v rozporu s tímto článkem 2.4.1.

56 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že se tento výklad článku 2.4.1 antidumpingové dohody, obsažený v odstavcích 6.9 až 6.41 této zprávy, týká pouze pravidla uvedeného v první části první věty článku 2.4.1 antidumpingové dohody, podle kterého se přepočet měn provede pouze tehdy, je-li nezbytný pro účely spravedlivého srovnání. Naproti tomu se uvedená zpráva nijak nezabývá použitím ostatních ustanovení uvedených v této první větě, která se týkají určení směnného kurzu použitelného při přepočtu měny pro účely spravedlivého srovnání, na výrobní náklady.

57 Z předcházejících úvah plyne, že třetí důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

58 Čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelky zpochybňují skutečnost, že Tribunál mohl mít v bodě 73 napadeného rozsudku právoplatně za to, že zaprvé požadovaly a příznivě přijaly použití měsíčního směnného kurzu Komisí u prodeje i nákladů, a zadruhé, že samy poskytly tomuto orgánu seznam prodejů na domácím trhu vyjádřených v amerických dolarech a přepočtených na turecké liry s použitím měsíčních směnných kurzů. Takovým rozhodnutím Tribunál údajně zkreslil důkazy, které mu byly předloženy k posouzení.

59 V tomto ohledu navrhovatelky v podstatě tvrdí, že poté, co v prozatímní fázi šetření zpochybnily měnový přepočet provedený Komisí, požadovaly konzistentní používání jednotlivých druhů směnných kurzů při přepočtu výrobních a prodejních nákladů. Poté, co Komise ve fázi poskytnutí konečných informací změnila použité směnné kurzy, navrhovatelky skutečně příznivě přijaly koherentní použití stejného druhu směnných kurzů, a sice měsíčního směnného kurzu, avšak pouze v rozsahu, v němž tím byly odstraněny nejzávažnější zkreslující účinky předchozí metody na výpočet dumpingového rozpětí, a zároveň v podstatě poukázaly na to, že náklady vyjádřené v tureckých lirách použité Komisí neodrážely výrobní náklady společností Erdemir a Isdemir uvedené v jejich účetních záznamech.

60 Podle navrhovatelek z připomínek, které předložily po fázi poskytnutí konečných informací, vyplývá, že nepožádaly o použití měsíčního směnného kurzu, ale že pouze „příznivě“ přijaly použití takového druhu směnného kurzu, jelikož to bylo v souladu s předchozí metodou použitou Komisí, a následně trvaly na svém argumentu, podle něhož použití měsíčního směnného kurzu namísto denního směnného kurzu porušuje čl. 2 odst. 5 základního nařízení. Tribunál měl tedy zkreslit důkazy obsažené ve spise.

61 Stejně tak úvaha uvedená v bodě 73 napadeného rozsudku, podle které navrhovatelky poskytly seznam údajů o prodeji na domácím trhu převedených pomocí měsíčního směnného kurzu, a náznak, že navrhovatelky tak „souhlasily“ s použitím měsíčního směnného kurzu, údajně představují rovněž zkreslení důkazů. Tento seznam byl totiž poskytnut pouze na výslovnou žádost Komise během křížové kontroly na dálku, aby Komise nevyvodila své závěry na základě dostupných údajů podle článku 18 základního nařízení z důvodu, že požadované informace nebyly poskytnuty.

62 Komise má za to, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku musí být odmítnut jako irelevantní nebo v každém případě zamítnut jako neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

63 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury ke zkreslení důkazů dochází zejména, pokud Tribunál zjevně překročil meze přiměřeného posouzení těchto důkazů. Zkreslení musí zjevně vyplývat z písemností ve spise, aniž je nutné provést nové posouzení skutkového stavu a důkazů. V tomto ohledu nestačí prokázat, že dokument může být vykládán jinak, než jak jej vyložil Tribunál (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. února 2023, Komise v. Itálie a Španělsko, C-635/20 P, EU:C:2023:98, bod 127 a citovaná judikatura).

64 V projednávané věci Tribunál v bodě 73 napadeného rozsudku konstatoval, že „při šetření [navrhovatelky] výslovně požádaly Komisi, aby u směnných kurzů pro přepočet prodeje a nákladů uplatnila stejný přístup, a použila tak měsíční směnný kurz. Následně [navrhovatelky] v průběhu správního řízení příznivě přijaly přístup Komise spočívající ve sjednocení směnných kurzů použitím měsíčního směnného kurzu. Navíc v seznamu ‚jednotlivých transakcí' domácího prodeje, který [navrhovatelky] předložily Komisi, [navrhovatelky] samy zahrnuly průměrný měsíční směnný kurz pro přepočet [amerických dolarů na turecké liry]".

65 Je přitom třeba konstatovat, že navrhovatelky neprokázaly, že z důkazů ve spise zjevně vyplývalo, že požadovaly použití denního směnného kurzu namísto měsíčního směnného kurzu.

66 I když z jejich připomínek ke konečným informacím vyplývá, že navrhovatelky měly za to, že výrobní náklady použité Komisí neodrážely výrobní náklady společností Erdemir a Isdemir uvedené v jejich účetních záznamech, z těchto připomínek výslovně nevyplývá, že příčina tohoto údajného nesouladu vyplývá z neprovedení přepočtu na denním základě.

67 Kromě toho Tribunál v poslední větě bodu 73 napadeného rozsudku konstatoval, že navrhovatelky poskytly seznam údajů týkajících se prodeje na domácím trhu přepočteného na základě měsíčního směnného kurzu, což navrhovatelky v rámci svého kasačního opravného prostředku nezpochybňují.

68 Nelze tudíž mít za to, že Tribunál v bodě 73 napadeného rozsudku překročil meze přiměřeného posouzení těchto připomínek nebo zkreslil důkazy, které mu byly předloženy k posouzení.

69 Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnut jako neopodstatněný

K pátému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

70 V rámci pátého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky kritizují bod 74 napadeného rozsudku a vytýkají Tribunálu, že jim uložil nadměrné důkazní břemeno tím, že požadoval poskytnutí nových informací o výrobních nákladech v tureckých lirách.

71 S odkazem na rozsudek ze dne 21. února 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical a další v. Komise (T-762/20, EU:T:2024:113, bod 129), podle něhož přísluší unijním orgánům zejména na základě zásady řádné správy sdělit účastníku řízení, který požaduje úpravu, informace, které jsou k tomuto účelu nezbytné, a neuložit mu nepřiměřené důkazní břemeno, navrhovatelky tvrdí, že vzhledem k lhůtě pouhých deseti dnů, která jim byla poskytnuta k předložení připomínek ve fázi poskytnutí konečných informací, by pro ně bylo téměř nemožné poskytnout nové výrobní náklady přepočtené na turecké liry na základě denního směnného kurzu. V každém případě Tribunál v bodě 114 napadeného rozsudku uvedl, že nový seznam poskytnutý po ukončení inspekce (nebo křížové kontroly na dálku) by nemohl být zohledněn, takže není zřejmé, jaký smysl by mělo poskytnutí takového seznamu.

72 Komise má za to, že pátý důvod kasačního opravného prostředku musí být odmítnut jako nepřípustný, jelikož navrhovatelky v podstatě zpochybňují posouzení skutkového stavu, které provedl Tribunál. Tribunál totiž v rámci své svrchované posuzovací pravomoci dospěl k závěru, že navrhovatelky měly dostatek času na to, aby sdělily vlastní přepočty údajů o prodeji

a výrobních nákladech na turecké liry s použitím vlastního druhu směnného kurzu. Navrhovatelky v tomto ohledu netvrdily zkreslení skutkového stavu. Kromě toho argument vycházející z porušení zásady řádné správy, které spočívá v uložení nadměrného důkazního břemena, nebyl vznesen před Tribunálem, a je tedy irelevantní. V každém případě měly navrhovatelky, na rozdíl od toho, co tvrdí, k poskytnutí výše uvedených údajů více než deset dnů, což nezpochybňují. Proto by měl být tento důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

Závěry Soudního dvora

73 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že Soudní dvůr není příslušný ke zjišťování skutkového stavu a v zásadě ani k přezkoumání důkazů, ke kterým se Tribunál přiklonil na podporu tohoto skutkového stavu. Pokud totiž byly tyto důkazy získány řádně a byly dodrženy obecné právní zásady a procesní pravidla použitelná v oblasti důkazního břemene a provádění důkazů, přísluší pouze Tribunálu posoudit hodnotu, kterou je třeba přiznat důkazům, jež mu byly předloženy. Takové posouzení tudíž s výhradou případu zkreslení těchto důkazů nepředstavuje právní otázku, která by jako taková podléhala přezkumu Soudního dvora. Údajné nedodržení pravidel použitelných v oblasti dokazování ovšem představuje právní otázku, která je ve fázi kasačního opravného prostředku přípustná (rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Maxcom v. City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P a C-260/15 P, EU:C:2017:62, body 52 a 53).

74 V bodě 74 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že „[v] návaznosti na komunikaci s Komisí, a zejména na předchozí sdělení, v němž Komise uvedla svůj záměr provést přepočet údajů uvedených navrhovatelkami týkajících se prodeje a výrobních nákladů na turecké liry, měly navrhovatelky možnost sdělit vlastní přepočty uvedených údajů na turecké liry a případně použít denní směnný kurz, což neučinily“.

75 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, Tribunál jim tím neuložil jakékoli důkazní břemeno, když měl za to, že jim příslušelo poskytnout Komisi vlastní přepočty číselných hodnot týkajících se prodeje a výrobních nákladů na turecké liry, ale na základě svrchovaného posouzení skutkového stavu, jehož zkreslení navrhovatelky netvrdí, pouze konstatoval, že s ohledem na dobu, kdy byly informovány o záměru Komise, že sama provede přepočet těchto údajů na turecké liry, měly možnost a čas nezbytný k poskytnutí vlastních číselných hodnot v tomto ohledu, což však neučinily. Tribunál se tak omezil na konstatování, že navrhovatelky nesdělily Komisi vlastní přepočty výše uvedených údajů jakožto skutečnost potvrzující důvody uvedené v bodě 73 napadeného rozsudku odůvodňující závěr uvedený v bodě 75 uvedeného rozsudku, podle něhož Komise mohla pro uvedené přepočty použít průměrný měsíční směnný kurz, a neporušil tak čl. 2 odst. 5 základního nařízení.

76 Vzhledem k tomu, že pátý důvod kasačního opravného prostředku spočívá na nesprávném výkladu napadeného rozsudku, musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K šestému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

77 V rámci šestého důvodu kasačního opravného prostředku, který kritizuje body 85 až 87 a 91 až 94 napadeného rozsudku, navrhovatelky tvrdí, že Tribunál porušil čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení tím, že přikládá význam měnám, na které se vztahovala zajišťovací smlouva, a nikoli datu, k němuž je v této smlouvě stanoven směnný kurz.

78 Podle navrhovatelek toto ustanovení klade důraz na datum směnného kurzu nezávisle na měnách, jejichž směnný kurz je stanoven v zajišťovací smlouvě. To vyplývá z odkazu na „den prodeje“ uvedeného v každé větě uvedeného ustanovení. Takový odkaz na den prodeje, a nikoli na měny, na které se vztahuje zajišťovací smlouva, je navíc z finančního hlediska logický vzhledem ke skutečnosti, že směnné kurzy mezi jednotlivými měnami jsou vzájemně propojeny.

79 Navrhovatelky se domnívají, že kdyby bylo třeba zaujmout stanovisko, podle něhož mohou být zajišťovací transakce zohledněny pouze tehdy, když se daná transakce týká měny uvedené na faktuře a měny, kterou pro převod použila Komise, bylo by pro Komisi příliš snadné obejít povinnost uvedenou v čl. 2 odst. 10 písm. j) první větě základního nařízení. Komise by totiž mohla provést přepočet transakcí provedených v eurech nebo v jiných měnách, aby nemusela zohlednit zajišťovací transakce mezi eury a tureckými lirami. Výklad tohoto ustanovení by přitom neměl Komisi umožnit, aby jej zbavila užitečného účinku.

80 Komise má za to, že šestý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako irelevantní, jelikož navrhovatelky bod 82 napadeného rozsudku nezpochybňují. Tento důvod kasačního opravného prostředku je podle ní každopádně neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

81 V první řadě Komise nesprávně tvrdí, že šestý důvod kasačního opravného prostředku je irelevantní z důvodu, že navrhovatelky nezpochybnily bod 82 napadeného rozsudku. Tento bod totiž pouze uvádí obsah bodu 98 odůvodnění sporného nařízení, aniž v něm Tribunál posuzuje jeho opodstatněnost, takže nezpochybnění uvedeného bodu nestačí k tomu, aby se tento důvod stal irelevantním.

82 Ve druhé řadě, pokud jde o opodstatněnost tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba uvést, že Tribunál v bodech 85 až 87 a 91 až 94 napadeného rozsudku potvrdil přístup Komise ve sporném nařízení, podle kterého zajišťovací smlouvy uzavřené navrhovatelkami nebyly relevantní pro měnové přepočty provedené tímto orgánem za účelem zajištění spravedlivého srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení.

83 Konkrétně Tribunál v bodě 85 napadeného rozsudku uvedl, že neexistovalo zajištění pro transakce fakturované v amerických dolarech, ale existovalo pouze pro transakce fakturované v eurech, a Komise musela provést přepočet prodeje na vývoz uskutečňovaného navrhovatelkami v eurech na turecké liry, aby bylo zajištěno spravedlivé srovnání mezi tímto prodejem a domácím prodejem, což je operace, kterou tento orgán provedl přímo, aniž provedl mezipřepočet na americké dolary, na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky. Kromě toho Tribunál rozhodl, že jelikož dotčené zajišťovací smlouvy stanovily zajištění v amerických dolarech s dohodnutým

přepočítacím koeficientem mezi eurem a americkým dolarem, tento přepočet nesouvisel s přepočtem provedeným Komisí, tj. z eura na tureckou liru. Tribunál proto odmítl argument navrhovatelek, podle něhož byla Komise povinna použít přepočítací koeficient stanovený v zajišťovacích smlouvách.

84 Navrhovatelky mají za to, že toto posouzení vychází z nesprávného výkladu čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, jelikož přikládá význam měnám, na které se vztahuje zajišťovací smlouva, a nikoli datu, k němuž je v této smlouvě stanoven směnný kurz, přestože na něj toto ustanovení odkazuje, a zbavuje tak toto ustanovení užitečného účinku.

85 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že podle čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení se mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou provede spravedlivé srovnání. Toto srovnání se provede na stejné obchodní úrovni a na základě prodeje uskutečněného ve stejné nebo co nejbližší době, jakož i s náležitým přihlédnutím k jiným rozdílům, které ovlivňují srovnatelnost cen. Nejsou-li takto určená běžná hodnota a vývozní cena srovnatelné na tomto základě, musí se provést pokaždé náležité individuální úpravy o rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a srovnatelnost cen.

86 Mezi činiteli, u nichž se mohou provést úpravy, je v písm. j) tohoto čl. 2 odst. 10 uveden měnový přepočet. Toto ustanovení stanoví, že vyžaduje-li srovnání cen takový přepočet, použije se k tomu směnný kurs platný v den prodeje; je-li však prodej deviz na termínovaných trzích přímo spojen s vývozním obchodem, použije se směnný kurs použitý při termínovaném prodeji. Uvedené ustanovení dále upřesňuje, že den prodeje obvykle odpovídá datu faktury, avšak lze použít i datum smlouvy, objednávky nebo potvrzení objednávky, jestliže jsou tyto doklady pro zjištění věcných prodejních podmínek vhodnější. Na kolísání směnného kursu se nebere ohled a vývozcům se poskytne lhůta 60 dní, aby zohlednili trvalé kolísání směnného kursu v období šetření.

87 Pokud je tedy za účelem spravedlivého srovnání vývozní ceny a běžné hodnoty nutný přepočet měn, čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení upřesňuje způsob, jakým je třeba určit směnný kurz použitelný na tento přepočet. Tento směnný kurz musí odpovídat směnnému kurzu platnému v den prodeje, ledaže byl tento kurz sjednán při termínovaném prodeji v přímé souvislosti s prodejem na vývoz, který je třeba vzít v úvahu při srovnání s běžnou hodnotou. Ze znění tohoto ustanovení totiž vyplývá, že je-li prodej deviz na termínovaném trhu přímo spojen s dotčeným prodejem na vývoz, použije se směnný kurs použitý při termínovaném prodeji. Uvedené ustanovení mimoto upřesňuje, jak určit den prodeje, pokud má být zohledněn, a uvádí, že na kolísání směnného kurzu se nebere ohled.

88 Dále je třeba uvést, že čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení nijak neupřesňuje, do jaké měny musí být přepočet proveden, je-li tento přepočet vyžadován za účelem spravedlivého srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou. Z toho vyplývá, že je-li k tomu, aby bylo možné provést takové srovnání, nezbytný měnový přepočet, má Komise prostor pro uvážení, aby určila, do jaké měny mají být tyto ceny přepočteny. Soudní přezkum tohoto prostoru pro uvážení musí být omezen na ověření dodržení procesních pravidel, věcné správnosti skutkových zjištění, na jejichž základě se napadená volba měny provádí, neexistence zjevně nesprávného posouzení tohoto skutkového stavu a neexistence zneužití pravomoci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2024, Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics a Jushi Egypt for Fiberglass Industry v. Komise, C-269/23 P a C-272/23 P, EU:C:2024:984, bod 125 a citovaná judikatura).

89 Nakonec, jak Tribunál správně připomněl v bodě 84 napadeného rozsudku, zajišťovací smlouva umožňuje v době uzavření smlouvy uzamknout směnný kurz, který je třeba použít na peněžní transakci, která se uskuteční k budoucímu datu, a snížit tak finanční riziko, kterému je smluvní strana vystavena z důvodu nepříznivých výkyvů směnných kurzů.

90 Zajišťovací smlouva tak stanoví směnný kurz pro termínovaný prodej ve smyslu čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení.

91 Nicméně, jak vyplývá z bodů 87 a 88 tohoto rozsudku, jelikož toto ustanovení upřesňuje způsob, jakým je třeba určit směnný kurz použitelný na přepočet měn za účelem srovnání vývozní ceny a běžné hodnoty, ale neposkytuje žádnou informaci o volbě měny, do které má být tento přepočet proveden, nemůže být Komise povinna na základě uvedeného ustanovení zohlednit měny použité v této zajišťovací smlouvě za účelem provedení tohoto srovnání, a tudíž ani použít směnný kurz stanovený uvedenou smlouvou pouze z toho důvodu, že je přímo spojena s dotčeným prodejem na vývoz.

92 K tomu, aby byla Komise povinna zohlednit směnný kurz stanovený zajišťovací smlouvou, je nezbytné nejen, aby tato smlouva byla přímo spojena s dotčeným prodejem na vývoz, ale rovněž aby měna, na kterou se uvedená smlouva vztahuje, byla rovněž měnou, do níž je třeba podle tohoto orgánu provést přepočet cen, aby bylo umožněno spravedlivé srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou. Skutečnost, že zajišťovací smlouva je přímo spojena s dotčeným prodejem na vývoz, však nijak nenaznačuje, zda měna, jejíž směnný kurz je touto smlouvou stanoven, je měnou, do které mají být přepočteny vývozní ceny a běžná hodnota, aby bylo zajištěno jejich spravedlivé srovnání v souladu s čl. 2 odst. 10 první větou základního nařízení.

93 Na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, proto ze skutečnosti, že čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení klade důraz na datum směnného kurzu nezávisle na měnách, jejichž směnný kurz je stanoven smlouvou, nevyplývá, že pokud vyvážející výrobce uzavřel zajišťovací smlouvu, má Komise nutně povinnost provést přepočet na základě měn uvedených v této smlouvě, aby bylo zajištěno spravedlivé srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou.

94 Kromě toho navrhovatelky nesprávně tvrdí, že skutečnost, že zajišťovací smlouva musí být zohledněna pouze tehdy, když se transakce týká měny uvedené na faktuře a měny, kterou pro převod použila Komise, by tomuto orgánu umožnila vyhnout se povinnosti stanovené v čl. 2 odst. 10 písm. j) první větě základního nařízení. Jak je totiž uvedeno v bodech 91 a 92 tohoto rozsudku, tato povinnost se týká pouze způsobu určení přepočítacího koeficientu, který je třeba použít pro účely spravedlivého srovnání, a nikoli volby měn, které mají být přepočteny.

95 Kromě toho na rozdíl od toho, co rovněž tvrdí navrhovatelky, tento výklad čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení neumožňuje Komisi zbavit uvedenou povinnost veškerého užitečného účinku. Pokud má totiž tento orgán za to, že je třeba provést přepočet vývozních prodejních cen na jinou měnu, než je měna, která vyplývá ze zajišťovací smlouvy přímo spojené s tímto prodejem, je tento orgán podle čl. 2 odst. 10 písm. j) první věty tohoto nařízení v zásadě povinen použít směnný kurz platný v den prodeje.

96 Kromě toho je Komise při volbě měny, do níž je podle ní třeba provést přepočet dotčených cen, povinna na základě základní povinnosti, která vyplývá z čl. 2 odst. 10 první věty uvedeného nařízení, zajistit, aby tato volba umožnila zajistit spravedlivé srovnání mezi vývozní cenou

a běžnou hodnotou. Uvedená volba, která spadá do posuzovací pravomoci, kterou disponuje tento orgán z důvodu složitosti hospodářských a politických situací, které musí posuzovat, podléhá však kontrole unijního soudu, jak vyplývá z bodu 88 tohoto rozsudku.

97 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že Tribunál neprovedl nesprávný výklad čl. 2 odst. 10 písm. j) základního nařízení, když poté, co konstatoval, že zajišťovací smlouvy uzavřené navrhovatelkami stanovily směnný kurz mezi eurem a americkým dolarem, rozhodl, že tento kurz není relevantní pro účely přepočtu vývozních prodejních cen provedeného Komisí, a sice z eura na tureckou liru.

98 Šestý důvod kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

K osmému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

99 V rámci osmého důvodu kasačního opravného prostředku, kterým kritizují body 108 až 117 napadeného rozsudku, navrhovatelky vytýkají Tribunálu, že z judikatury Soudního dvora a Tribunálu, která je uvedena v těchto bodech a která se týká použití článku 18 základního nařízení, nesprávně vyvodil informační povinnost vyvážejících výrobců, kteří jsou předmětem šetření, spočívající v tom, že budou jednat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a poskytnou Komisi od začátku řízení všechny informace nezbytné pro správné pochopení jejich údajů, aby nedošlo k ohrožení řádného průběhu antidumpingového řízení a s cílem umožnit tomuto orgánu včas provést nezbytné inspekce. Zaprvé však tato judikatura týkající se článku 18 základního nařízení, který upravuje nedostatečnou spolupráci, není použitelná na projednávanou věc, neboť navrhovatelky v antidumpingovém řízení spolupracovaly. Zadruhé Tribunál přiznal této informační povinnosti příliš široký rozsah, když Komisi umožnil nezohlednit některé informace, domnívá-li se, že nejsou jasné, aniž by se tento orgán musel pokusit tyto informace objasnit na základě své pravomoci vyžádat si od vyvážejících výrobců dodatečné informace. Článek 18 odst. 3 základního nařízení přitom připouští určitou flexibilitu, neboť stanoví, že informace, které „nejsou[…] ve všech ohledech dokonalé“, nemohou být Komisí automaticky vyloučeny. Zatřetí tedy uložení takové povinnosti vyvážejícím výrobcům může mít dle navrhovatelek za následek zánik povinnosti řádné péče a řádné správy, která náleží Komisi.

100 Komise má za to, že osmý důvod kasačního opravného prostředku musí být odmítnut jako nepřípustný.

101 V této souvislosti tento orgán v první řadě tvrdí, že tvrzení navrhovatelek, podle kterých jim Tribunál neprávem vytýkal, že od začátku antidumpingového řízení neposkytly všechny informace nezbytné pro správné pochopení jejich údajů, jsou zjevně nepřípustná. Navrhovatelky totiž těmito tvrzeními žádají, aby Soudní dvůr nahradil posouzení skutkového stavu a důkazů provedené Tribunálem vlastním posouzením, aniž namítají v tomto ohledu jakékoli zkreslení jejich připomínek nebo skutečností obsažených ve spise. Ve druhé řadě navrhovatelky tím, že svou argumentaci založily na čl. 18 odst. 3 základního nařízení, uplatňují důvod, který je nový, a tudíž nepřípustný ve fázi kasačního opravného prostředku. Navrhovatelky totiž před Tribunálem netvrdily, že Komise porušila toto ustanovení tím, že nezohlednila informace, které jí poskytly ohledně úlohy společnosti Erdemir v domácím prodeji společnosti Isdemir, ani že tento orgán porušil svou povinnost řádné péče nebo řádné správy.

102 Komise tvrdí, že osmý důvod kasačního opravného prostředku je každopádně neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

– *K přípustnosti*

103 V první řadě je třeba konstatovat, že tento důvod kasačního opravného prostředku nesměřuje ke zpochybnění posouzení skutkových okolností a důkazů předložených navrhovatelkami Tribunálem, ani jeho konstatování v bodě 110 napadeného rozsudku, podle kterého s ohledem na informace poskytnuté navrhovatelkami ohledně domácího prodeje společnosti Isdemir bylo pro Komisi obtížné ověřit, zda prodejní funkce společnosti Erdemir byly správně zohledněny v prodejních, správních a režijních nákladech vykázaných společností Isdemir. V rámci osmého důvodu kasačního opravného prostředku totiž navrhovatelky Tribunálu vytýkají, že v bodě 116 tohoto rozsudku na základě vlastní judikatury a judikatury Soudního dvora přiznal informační povinnosti, jež přísluší vyvážejícím výrobcům, kteří jsou předmětem antidumpingového šetření, příliš široký rozsah.

104 Jelikož důvod kasačního opravného prostředku tedy nevyzývá Soudní dvůr, aby provedl nové posouzení skutkových okolností nebo důkazů, ale vyzývá ho, aby se zabýval právní otázkou, musí být námitka nepřípustnosti v této souvislosti vznesená Komisí zamítnuta.

105 Ve druhé řadě je třeba uvést, že tento důvod není nový, a to ani proto, že vychází z porušení čl. 18 odst. 3 základního nařízení, které nebylo uplatněno v prvním stupni.

106 Podle ustálené judikatury může totiž navrhovatel vznést kasační opravný prostředek tak, že uvede důvody vyplývající ze samotného napadeného rozsudku a směřující ke zpochybnění jeho právní opodstatněnosti (rozsudky ze dne 6. září 2018, Česká republika v. Komise, C-4/17 P, EU:C:2018:678, bod 24, a ze dne 6. října 2021, Sigma Alimentos Exterior v. Komise, C-50/19 P, EU:C:2021:792, bod 39, jakož i citovaná judikatura).

107 V projednávané věci přitom navrhovatelky tvrdí, že Tribunál při zamítnutí první části třetího žalobního důvodu vycházel z judikatury týkající se použití článku 18 základního nařízení. Právě v tomto kontextu se dovolávají porušení čl. 18 odst. 3 tohoto nařízení nikoli Komisí, ale Tribunálem, poněvadž nerespektoval přesný rozsah informační povinnosti, která jim je uložena na základě tohoto ustanovení. Navrhovatelky Komisi ani nevytýkají, že porušila svou povinnost řádné péče nebo řádné správy, ale tvrdí, že informační povinnost, jak ji vykládá Tribunál, má za následek zánik této povinnosti. Jedná se tedy o právní otázku, která spadá do pravomoci Soudního dvora rozhodujícího o kasačním opravném prostředku.

108 Z toho vyplývá, že námitka nepřípustnosti vznesená v tomto ohledu Komisí musí být zamítnuta.

– *K věci samé*

109 Jak vyplývá z bodu 103 tohoto rozsudku, navrhovatelky Tribunálu v podstatě vytýkají, že porušil článek 18 základního nařízení nejen tím, že měl za to, že navrhovatelky byly v projednávané věci vázány informační povinností vyplývající z tohoto ustanovení, ačkoli navrhovatelky při šetření spolupracovaly, ale rovněž tím, že této povinnosti na základě vlastní judikatury a judikatury Soudního dvora přiznal příliš široký rozsah v tom smyslu, že by Komisi umožnil odmítnout zohlednit některé informace z důvodu, že nebyly dostatečně jasné. Z článku 18 odst. 3 základního

nařízení je přitom třeba v tomto ohledu vyvodit určitou toleranci. Kromě toho by uznání takového rozsahu této informační povinnosti mohlo mít za následek zánik povinnosti řádné péče a řádné správy, která náleží Komisi, jelikož by Komise nebyla povinna požadovat případná vysvětlení na základě své pravomoci vyžádat si doplňující informace.

110 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z výkladu článku 6 ve spojení s články 16 a 18 základního nařízení vyplývá, že pokud Komise prošetřuje existenci dumpingu a újmy, musí přednostně usilovat o získání relevantních informací na základě dobrovolné spolupráce zúčastněných stran. Kromě toho je Komise v souladu s cílem základního nařízení, kterým je objektivní prokázání existence dumpingu a újmy za účelem uložení odpovídajících antidumpingových cel, povinna s veškerou vyžadovanou řádnou péčí posoudit všechny informace, které má k dispozici (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. května 2022, Komise v. Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, body 48 a 50, jakož i citovaná judikatura).

111 V bodech 112 až 114 napadeného rozsudku Tribunál připomněl povinnosti, které má Komise a vyvážející výrobci v rámci antidumpingového šetření. Konkrétně s odkazem na judikaturu týkající se výkladu článků 6 a 16 tohoto nařízení nebo nařízení, které ho nahradilo, Tribunál uvedl, že účastníci řízení, kterým je dotazník předán, jsou povinni poskytnout Komisi informace, které jí umožní řádně provést antidumpingové šetření. Rovněž uvedl význam inspekce na místě nebo křížové kontroly na dálku za účelem ověření poznatků shromážděných od účastníků řízení, kteří jsou předmětem takového šetření.

112 Kromě toho Tribunál odkázal na judikaturu týkající se výkladu čl. 18 odst. 3 a 6 základního nařízení, který se týká situací nedostatečné nebo částečné spolupráce účastníků řízení. V bodě 115 napadeného rozsudku tak uvedl, že z těchto ustanovení vyplývá, že informace, které jsou tito účastníci řízení povinni poskytnout Komisi, musí unijní orgány použít pro účely učinění zjištění v antidumpingovém šetření a uvedení účastníci řízení nesmí opomenout poskytnout relevantní informace.

113 Podle čl. 18 odst. 3 základního nařízení platí, že nejsou-li informace předložené účastníkem řízení ve všech ohledech dokonalé, přesto se k nim přihlédne, pokud nedostatky neúměrně neztěžují učinění přiměřeně správných závěrů, pokud jsou předloženy náležitě a včas, pokud je lze ověřit a pokud účastník řízení jednal podle svých nejlepších schopností. Vzhledem k tomu, že žádné ustanovení základního nařízení nesvěřuje Komisi pravomoc přinutit účastníky řízení, aby se účastnili šetření nebo poskytli informace, je tento orgán závislý na dobrovolné spolupráci těchto účastníků při poskytování nezbytných informací [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, bod 54].

114 Z bodu 27 odůvodnění základního nařízení vyplývá, že unijní zákonodárce chtěl v této souvislosti stanovit, že vůči stranám, které uspokojivě nespolupracují, mohou být pro účely zjištění dumpingu a újmy použity jiné informace, přičemž tyto informace mohou být pro uvedené strany méně příznivé, než kdyby spolupracovaly. Cílem článku 18 základního nařízení je tedy umožnit Komisi vést šetření, i když účastníci řízení odmítnou spolupracovat nebo spolupracují nedostatečně [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. prosince 2017, EBMA v. Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, bod 55].

115 Z těchto úvah vyplývá, že cílem článků 6 a 16, jakož i čl. 18 odst. 3 a 6 základního nařízení ve vzájemném spojení je určit jak rozsah, v němž Komise musí zohlednit informace poskytnuté účastníkem řízení, který je předmětem antidumpingového šetření, tak důsledky, které mohou být spojeny s žádnou, částečnou nebo neúplnou spoluprací tohoto účastníka. Komise tak musí

zohlednit tyto informace pouze tehdy, pokud splňují podmínky uvedené v bodě 113 tohoto rozsudku. Dále v případě nedostatečné spolupráce se uvedený účastník řízení může ocitnout v méně příznivém postavení, než kdyby spolupracoval.

116 Z toho zaprvé vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky, Tribunál neporušil tato ustanovení základního nařízení, a zejména jeho článek 18, když měl v bodě 116 napadeného rozsudku za to, že mají povinnost vynaložit veškeré možné úsilí k tomu, aby Komisi od začátku antidumpingového řízení poskytly všechny informace nezbytné pro správné pochopení jejich údajů a nebyl tak ohrožen řádný průběh tohoto řízení a Komise mohla včas provést nezbytné inspekce.

117 Zadruhé vzhledem k tomu, že v projednávané věci Tribunál v bodě 110 napadeného rozsudku konstatoval, aniž bylo v tomto ohledu namítáno zkreslení, že informace poskytnuté navrhovatelkami, a to i po křížovém kontrole na dálku, nebyly dostatečně jasné a neumožnily Komisi ověřit, zda byla účast společnosti Erdemir na prodeji společnosti Isdemir správně zohledněna ve vykázaných prodejních, správních a režijních nákladech společnosti Isdemir, mohl oprávněně dospět k závěru, že tyto skutkové okolnosti spadají do působnosti čl. 18 odst. 3 základního nařízení, jelikož dotčené informace nebylo možné ověřit ve smyslu tohoto ustanovení. Konstatování takového neposkytnutí jasných, správných a dostatečných informací ze strany navrhovatelek rovněž umožnilo Tribunálu rozhodnout v bodě 117 tohoto rozsudku, aniž by byl jeho rozsudek stižen nesprávným právním posouzením, že Komise byla oprávněna za účelem správného zohlednění účasti společnosti Erdemir na procesu prodeje společnosti Ildemir na domácím trhu připočíst kalibrovanou částku prodejních, správních a režijních nákladů.

118 Tribunálu tudíž nelze vytýkat, že porušil článek 18 základního nařízení tím, že použil toto ustanovení nebo použil judikaturu týkající se tohoto ustanovení na situaci, ve které není použitelné.

119 Zatřetí nelze Tribunálu vytýkat ani to, že porušil čl. 18 odst. 3 základního nařízení tím, že ačkoli toto ustanovení stanoví, že informace, které nejsou „ve všech ohledech dokonalé“, nemohou být bez dalšího vyloučeny, konstatoval, že Komise není povinna zohlednit některé informace, má-li za to, že nejsou jasné, aniž by se nejprve musela pokusit je vyjasnit na základě své pravomoci vyžádat si od vyvážejících výrobců dodatečné informace.

120 Z napadeného rozsudku totiž nevyplývá, že Tribunál rozhodl, že Komise byla oprávněna odmítnout zohlednit tyto údaje. Naopak v bodě 115 tohoto rozsudku Tribunál připomněl, že tento orgán musí použít informace poskytnuté pro účely vypracování závěrů antidumpingového šetření. Naproti tomu Tribunál správně rozhodl, že Komise byla oprávněna zvýšit částku nákladů vykázaných společností ve spojení, aby zohlednila její účast na procesu domácího prodeje dotyčného vyvážejícího výrobce, pokud tento orgán nemůže ověřit správnost údajů, které jí v tomto ohledu poskytly dotyčné strany, a to ani poté, co za tímto účelem učinila příslušné kroky. Jak přitom vyplývá z bodů 110 a 111 napadeného rozsudku, Tribunál v projednávané věci konstatoval, že i s ohledem na dokumenty poskytnuté v návaznosti na křížovou kontrolu na dálku bylo pro uvedený orgán obtížné ověřit, zda byly prodejní funkce správně zohledněny v prodejních, správních a režijních nákladech vykázaných společností Isdemir.

121 Z výše uvedených úvah vyplývá, že osmý důvod kasačního opravného prostředku spočívá na nesprávném výkladu napadeného rozsudku a musí být prohlášen za neopodstatněný v rozsahu, v němž vychází z toho, že Tribunál porušil čl. 18 odst. 3 základního nařízení, když připustil, že Komise byla oprávněna z vlastního podnětu nepřihlédnout k některým informacím, které nejsou dostatečně jasné, nebo je odmítnout použít.

122 Nakonec začtvrté je tedy třeba zamítnout rovněž výtku vycházející z rizika, že by povinnosti řádné péče a řádné správy, která náleží Komisi, zanikly, jelikož tato výtka spočívá na nesprávném předpokladu, podle kterého Tribunál nesprávně rozhodl, že Komise může z vlastního podnětu odmítnout použití některé informace, aniž by se musela snažit o jejich objasnění.

K sedmému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

123 Sedmým důvodem kasačního opravného prostředku kritizujícím body 116, 117, 122, 124 a 125 napadeného rozsudku navrhovatelky tvrdí, že Tribunál porušil svou povinnost uvést odůvodnění, jelikož pouze částečně odpověděl na argument, který uplatnily na podporu první části svého třetího žalobního důvodu vzneseného v prvním stupni, vycházející z toho, že Komise dvakrát započítala některé prodejní, správní a režijní náklady, a sice náklady na dopravu, které společnost Erdemir vynaložila a které fakturovala přímo společnosti Isdemir. Tribunál však zkoumal otázku dvojího započtení pouze s ohledem na „služby skupiny“ a nepřezkoumal ji s ohledem na „náklady na dopravu“.

124 Komise má za to, že sedmý důvod kasačního opravného prostředku je neopodstatněný.

Závěry Soudního dvora

125 Podle ustálené judikatury musí z odůvodnění rozsudku jasně a jednoznačně vyplývat úvahy Tribunálu, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijetí rozhodnutí a Soudní dvůr mohl vykonávat soudní přezkum (rozsudek ze dne 13. ledna 2022, Německo – Ville de Paris a další v. Komise, C-177/19 P až C-179/19 P, EU:C:2022:10, bod 37, a citovaná judikatura, jakož i ze dne 14. listopadu 2024, LE v. Komise, C-781/22 P, EU:C:2024:960, bod 73). Povinnost uvést odůvodnění však neukládá Tribunálu povinnost poskytnout vysvětlení, ve kterém by se vyčerpávajícím způsobem postupně zabýval každou z úvah uvedených účastníky sporu, takže odůvodnění Tribunálu tedy může být implicitní za podmínky, že umožní zúčastněným osobám seznámit se s důvody, proč Tribunál nevyhověl jejich argumentům, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat svůj přezkum (rozsudky ze dne 5. května 2022, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals v. Komise, C-718/20 P, EU:C:2022:362, bod 92 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 30. ledna 2025, Frajese v. Komise, C-586/23 P, EU:C:2025:45, bod 35 a citovaná judikatura.).

126 Je třeba konstatovat, že Tribunál v bodech 96 až 125 napadeného rozsudku odpověděl na argument vycházející z případného dvojího započtení nákladů na dopravu souvisejících s domácím prodejem společnosti Isdemir uskutečněným společností Erdemir a právně dostačujícím způsobem odůvodnil zamítnutí první části třetího žalobního důvodu navrhovatelek.

127 V tomto ohledu Tribunál v bodech 96 a 97 napadeného rozsudku bez dalšího vymezil rozsah argumentů předložených navrhovatelkami na podporu této první části, když uvedl, že podle nich byly tyto prodeje v procesu domácího prodeje společnosti Isdemir přefakturovány nezávislým zákazníkům společností Erdemir ve stejné hodnotě, jakou jí fakturovala společnost Isdemir, zatímco náklady na dopravu fakturovali poskytovatelé nákladní dopravy společnosti Erdemir, která je přefakturovala společnosti Isdemir. Komise přitom v rámci výpočtu dumpingového rozpětí v konečné fázi týkajícího se společnosti Isdemir nesprávně navýšila prodejní, správní a režijní náklady vykázané touto společností v rámci domácího prodeje o částku, která podle názoru Komise odpovídala prodejním, správním a režijním nákladům pokrývajícím účast společnosti Erdemir na procesu prodeje společnosti Isdemir na domácím trhu.

128 V této souvislosti je třeba zohlednit skutečnost, že v bodě 115 žaloby podané k Tribunálu navrhovatelky uvedly, že náklady na dopravu původně vynaložené společností Erdemir byly přefakturovány společnosti Isdemir a tyto náklady byly zohledněny v prodejních, správních a režijních nákladech společnosti Isdemir. Kromě toho v bodě 120 této žaloby navrhovatelky připustily v souvislosti s bodem 74 odůvodnění sporného nařízení, který byl připomenut v bodě 118 uvedené žaloby a ve kterém Komise uvedla, že není schopna prokázat, zda se fakturované služby týkaly nákladů vynaložených při dalším prodeji na domácím trhu, jelikož všechny transakce zaznamenané v účetnictví nebo vystavené faktury byly označeny pouze jako „služby skupiny“, že faktury a účetní záznamy odkazují na „náklady na služby skupiny“ a zároveň tvrdily, že poskytly podrobná vysvětlení k výpočtu rozdělení nákladů za účelem určení nákladů vynaložených jednotlivými společnostmi.

129 S ohledem na tyto argumenty navrhovatelek měl tedy Tribunál za to, jak vyplývá z bodů 96 a 97 napadeného rozsudku, že je třeba posoudit otázku případného dvojího započtení nákladů na dopravu souvisejících s tímto domácím prodejem jako součásti prodejních, správních a režijních nákladů vykázaných společností Isdemir v rozsahu, v němž byly zahrnuty do nákladů „služeb skupiny“, které společnost Erdemir fakturovala společnosti Isdemir.

130 V tomto rámci Tribunál nejprve v bodech 101 a 102 napadeného rozsudku uvedl, že Komise pro účely určení ziskovosti domácího prodeje zohledňuje případně prodejní, správní a režijní náklady obchodníků ve spojení, a připomněl, že částky odpovídající těmto nákladům, jakož i ziskům jsou založeny na skutečných údajích týkajících se výroby a prodeje.

131 Tribunál dále v bodě 104 napadeného rozsudku konstatoval, že v projednávané věci Komise nebyla schopna prokázat, zda se fakturované služby skutečně týkaly nákladů, které vznikly při dalším prodeji na domácím trhu, jelikož všechny transakce zaznamenané v účetnictví nebo vystavené faktury byly označeny pouze jako „služby skupiny“. Kromě toho v bodě 110 uvedeného rozsudku uvedl, že v rámci křížové kontroly na dálku nebyla Komise schopna určit ani ověřit, zda služby, které společnost Erdemir fakturovala společnosti Isdemir, správně odrážely její účast na procesu domácího prodeje, a dále že pro Komisi bylo po křížové kontrole na dálku a navzdory poskytnutí faktur nebo výňatků z rozvahy obtížné ověřit, zda byly prodejní funkce společnosti Erdemir správně zohledněny v prodejních, správních a režijních nákladech vykázaných společností Isdemir.

132 Konečně poté, co Tribunál v bodě 112 napadeného rozsudku konstatoval, že tomuto orgánu nepřísluší z odpovědí poskytnutých na dotazník a na žádosti o doplňující informace vyvodit, že domácí prodeje společnosti Isdemir byly fakturovány prostřednictvím společnosti Erdemir, dospěl v bodě 117 uvedeného rozsudku k závěru, že Komisi nelze vytýkat, že měla za to, že nemohla určit a ověřit, zda služby, které společnost Erdemir fakturovala společnosti Isdemir, správně odrážely

takovou účast společnosti Erdemir, a tedy tento orgán mohl platně připočíst částku prodejních, správních a režijních nákladů určenou ke zohlednění prodejních služeb poskytovaných společností Erdemir.

133 Z těchto úvah vyplývá, že Tribunál v rámci svého svrchovaného posouzení skutkového stavu rozhodl, že informace poskytnuté navrhovatelkami neumožnily Komisi zjistit, jaké přesně byly náklady, které spadaly pod „služby skupiny“ fakturované společností Erdemir, a tudíž ani ověřit, zda náklady na dopravu vynaložené společností Erdemir a související s prodejem na domácím trhu, které tato společnost uskutečnila jako zprostředkovatel společnosti Isdemir, byly správně zohledněny v těchto službách nebo v prodejních, správních a režijních nákladech vynaložených a vykázaných společností Isdemir v rámci domácího prodeje.

134 Toto odůvodnění tak navrhovatelkám umožňuje seznámit se s důvody, proč Tribunál nevyhověl jejich argumentům, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat svůj přezkum.

135 Z toho vyplývá, že sedmý důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nedostatku odůvodnění napadeného rozsudku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

136 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že kasační opravný prostředek musí být v plném rozsahu zamítnut.

K nákladům řízení

137 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

138 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě svého čl. 184 odst. 1, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

139 Vzhledem k tomu, že Komise v projednávané věci požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelky neměly ve věcech úspěch, je důvodné navrhovatelkám uložit, aby nesly vlastní náklady řízení a nahradily náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

1) **Kasační opravný prostředek se zamítá.**

2) **Společnosti Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ a Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**

Podpisy